

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

BMI0093

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ អោម មុត ភេទស្រី អាយុ៥៣ឆ្នាំ

មុខងារខ្មែរក្រហម: ធ្វើស្រែ

ស្រុកកំណើតនៅភូមិព្រៃខ្វាវ ឃុំស្តុក ស្រុកគងពិសី ខេត្តកំពង់ស្ពឺ
សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិជន្លៀសដៃ ឃុំគោកកបិន ស្រុកថ្មពួក ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

ថ្ងៃទី៧ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០១០

សម្ភាសន៍ដោយ: ឡុង ដានី

០០:៣៦:១១

២១ទំព័រ

ដានី : អញ្ជើញមើលដំបូងខ្ញុំចង់ស្គាល់ឈ្មោះ ម៉ែងៗឈ្មោះអី?

មុត : ខ្ញុំឈ្មោះ អោម មុត ។

ដានី : ម៉ែងអាយុប៉ុន្មានហើយសព្វថ្ងៃ?

មុត : អាយុ៥៣ហើយ ។

ដានី : ស្រុកកំណើតម៉ែងនៅភូមិអី?

មុត : ភូមិព្រៃខ្វាវ ឃុំស្តុក ស្រុកគងពិសី ខេត្តកំពង់ស្ពឺ ។

ដានី : សព្វថ្ងៃម៉ែងនៅភូមិអី?

មុត : ជន្លៀសដៃ ឃុំគោកកបិន ស្រុកថ្មពួក ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ ។

ដានី : គ្រួសារម៉ែងឈ្មោះអី?

មុត : ឈ្មោះ សួង ។

ដានី : ឈ្មោះអីសួង?

មុត : កែវ សួង ។

ដានី : គាត់ឈ្មោះ កែវ សួង?

មុត : បា!

ដានី : គាត់អាយុប៉ុន្មានហើយ?

មុត : ៥៥ឆ្នាំ ។

ដានី : គាត់ពុំស្រុកភូមិនៅហ្នឹង?

មុត : គាត់នៅនេះ ។

ជានី : ស្រុកកំណើតនៅឃ្នឹង?

មុត : បា!នៅជម្រៅសងៃ កាត់បង់បួនមេឃុំ សើម ។

ជានី : ម៉ីនមានកូនចៅប៉ុន្មាននាក់?

មុត : ដែលកូនខ្ញុំបង្កើត១នាក់ ហើយកូនប្តីខ្ញុំមុន៤នាក់ ខ្ញុំយកប្តីមេមាំយ ។

ជានី : បាទ!ចុះម៉ីនសព្វថ្ងៃប្រកបរបរធ្វើអីដែរ?

មុត : ធ្វើស្រែ ។

ជានី : ធ្វើស្រែហើយ អត់មានធ្វើអីទៀតទេ?

មុត : ទេ!អត់មានធ្វើអីទេ ធ្វើតែស្រែមួយមុខនឹងឯង មានទៅណាខ្ញុំ ។

ជានី : បានស្រូវច្រើនទេ មួយឆ្នាំៗ?

មុត : ទេ!ជួនកាលក៏បាន ១០០ ។

ជានី : គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ហូបចុក?

មុត : ហូបមាំគ្រប់ មាំល្មមអាស្រ័យសក់មិនលើស អាខ្លះក៏មិនខ្លះ ល្មម ។

ជានី : បាទ!ចុះម៉ីនឪពុកម៉ីនឈ្មោះអីដែរ?

មុត : ឪពុកខ្ញុំឈ្មោះ ង៉ៃត ។

ជានី : អី ង៉ៃតទៅ?

មុត : តាអាម ឃ្នឹងហើយ ។

ជានី : អាម ង៉ៃត?

មុត : បា!

ជានី : សព្វថ្ងៃកាត់ស្លាប់ហើយ?

មុត : កាត់ស្លាប់ហើយ កាត់ស្លាប់តាំងអាយុ៤៥ ។

ជានី : កាត់ស្លាប់ដោយសារមូលហេតុអីគេ?

មុត : កាត់កើតជំងឺរមែង កាត់ស្លាប់តាំងពីខ្ញុំអាយុប៉ុន្មានទេ ដឹងតែខ្ញុំអាយុ៨ឆ្នាំ អត់ដឹងផង ។

ជានី : តាំងពីម៉ីននៅក្មេងៗម៉្លោះ?

មុត : បា!តាំងពីខ្ញុំនៅអាយុ៨ឆ្នាំនោះ ខ្ញុំកំព្រាឪពុក ។

ជានី : ចុះម្តាយ?

មុត : ម្តាយខ្ញុំឈ្មោះ ម៉ែ ។

ជានី : អីម៉ែ?

មុត : កង ម៉ែ ។
 ជានី : កាត់សព្វថ្ងៃរស់នៅណា?
 មុត : កាត់នៅភូមិកំណើតកាត់នៅឯព្រៃខ្នារនោះឯង ។
 ជានី : ចុះម៉ីងមានបងប្អូនបង្កើតប្តីនួននាក់?
 មុត : បងប្អូនខ្ញុំ៧ នាក់ ។
 ជានី : ស្រីប្តីនួន ប្រុសប្តីនួន?
 មុត : ប្រុស៥ ។
 ជានី : ស្រី?
 មុត : ស្រី៤នាក់ ។
 ជានី : ម៉ីងកូនទីប្តីនួន?
 មុត : មិនដឹងកូនប្តីនួនទេ បើកូនច្រើនអញ្ចឹង ខ្ញុំមើលបងខ្ញុំទី១ ឈ្មោះ ប៉ាន់ ។
 ជានី : ទី១ ឈ្មោះប៉ាន់?
 មុត : ប៉ា!
 ជានី : ចុះទី២?
 មុត : ទី២ ឈ្មោះ ជា ។
 ជានី : ឈ្មោះ ជា ស្រីឬប្រុស?
 មុត : ប្រុស ។
 ជានី : ចុះទី៣?
 មុត : ទី៣ឈ្មោះ ពែក ប្រុស ។
 ជានី : បាទ! ចុះទី៤?
 មុត : ទី៤ ប្រុស ។
 ជានី : ទី៥?
 មុត : សើច ឆាប់បាត់ហើយហ្នឹង ។
 ជានី : បាទ! ទី៦?
 មុត : ស្រី ។
 ជានី : ម៉ីងហ្នឹងមែនទេ?
 មុត : ទេ! បងខ្ញុំស្លាប់បាត់អស់ហើយ ។

ដានី : បាទ! ចុះទី៧?

មុត : ខ្ញុំ ។

ដានី : ទី៧ ម៉ែន?

មុត : បា!

ដានី : អញ្ជឹងមីនកូនទី៧ ចុះមីនកាលពីមុនបានរៀនសូត្រអីដែរឬអត់ កាលពីក្មេងៗ ?

មុត : ទេ! ខ្ញុំមិនបានរៀនទេ ។

ដានី : អត់បានទៅសាលារៀនទេ?

មុត : សាលារៀនចូលថ្នាក់ទី១ នោះឯង ។ ពីដើមគេហៅថ្នាក់ទី១២ ពីសង្កម ។

ដានី : បាទ!

មុត : ខ្ញុំរៀនថ្នាក់ទី១២ នោះ ។

ដានី : មីនរៀនបានថ្នាក់ទី១២?

មុត : បា!

ដានី : ចេះអាន ចេះសរសេរឬអត់កាលប្តឹង?

មុត : ចេះអានដាច់ភិចៗ ។

ដានី : ចេះភិចៗទេ?

មុត : បា! ថ្នាក់ទី១២ មានអីទេ មានតែ ស្ក អា សិ ប្តឹងពីដើម ។

ដានី : ហើយយ៉ាងម៉េចបានឈប់រៀន រៀនបាន១ឆ្នាំ?

មុត : ឪពុកខ្ញុំស្លាប់ អត់មានលុយបង់ថ្លៃសាលាប្តឹង ។

ដានី : កាលប្តឹងរៀនគេបង់លុយដែរ?

មុត : បា! បង ខ្ញុំអត់មានលុយបង់សាលា ខ្ញុំឈប់ នៅតែម៉ែ ម៉ែរកអីមិនបានបង់សាលា ក៏ឲ្យ
ឈប់ទៅ ។

ដានី : ឲ្យឈប់រៀន?

មុត : បា!

ដានី : ដល់ពេលឈប់រៀន ធ្វើអីទៀតទៅ?

មុត : ធ្វើស្រែ ធ្វើតែស្រែរហូតខ្ញុំ គ្មានធ្វើអីទេ ធ្វើតែស្រែ នៅកាន់នគ្គីលក្ខរស្រែត្រូវម៉ែ នោះ ឯង ។

ដានី : បាទ! ធ្វើស្រែរហូតដល់ពេលណាទៅ?

មុត : ធ្វើស្រែរហូត ដល់ឆ្នាំគេធ្វើរដ្ឋប្រហារក៏ខ្ញុំនៅធ្វើស្រែដែរ ។

ដានី : បាទ!

មុត : ឆ្នាំ៧/២ បានខ្ញុំបែកពីម៉ែ ។

ដានី : បាទ!

មុត : នៅកងកុមារ គេបំបែកហើយពេលនោះ ។

ដានី : នៅឆ្នាំ៧/២?

មុត : បា! គេបំបែកពីម៉ែ គេឲ្យខ្ញុំចូលកងកុមារ ។

ដានី : ហើយម៉ែចង្រៀត?

មុត : ចូលកងកុមារទៅលើកដីនៅទំនប់កាត់ភ្នំកោះនោះ ដឹកព្រែក ភ្នំកោះ ។

ដានី : លើកដីនៅអី?

មុត : នៅទំនប់កាត់ភ្នំកោះ នៅខេត្តកំពង់ស្ពឺ ។

ដានី : ទំនប់កាត់លើកដីនៅភ្នំកោះ?

មុត : បា! ដឹកព្រែកភ្នំកោះ លើកដីហ្នឹងហើយ ទៅដឹកព្រែក ដឹកព្រែកមកពីជើងភ្នំកោះ ។

ដានី : ដឹកព្រែកនៅភ្នំកោះ?

មុត : បា!

ដានី : ដឹករហូតដល់ពេលណា?

មុត : ដឹករហូត ទល់តែយន្តហោះទំលាក់ខ្នាំងពួក អា(៦៥២)នោះហើយខ្ញុំឈប់ ខ្ញុំឈប់គេជ្រើស រើសពួកខ្ញុំនេះ កងកុមារនេះឲ្យទៅធ្វើទ័ព កាលនោះទ័ពស្អីទេ ខ្ញុំនៅតូចៗណាស់ខ្ញុំមិនធំទេ គេចាប់យកខ្ញុំទៅម៉ែខ្ញុំយំដល់ហើយ ព្រោះខ្ញុំនៅធ្វើស្រែឲ្យតែម៉ែ បងៗអត់មានណាទៅអី មួយ ដល់ខ្ញុំទៅអញ្ជឹងអត់មានអ្នកណាកាន់នគ្គីល កាន់កោ ចុះបើឯងមិនទៅ គេធ្វើបាបម៉ែ ឯង ដល់ទៅ ខ្ញុំស្រណោះម៉ែ ម៉ែក៏យំអាក្នុងក៏យំ បើឯងមិនទៅគេធ្វើបាបម៉ែ ដល់ទៅ ជំនាន់នោះគ្មានអ្នកណាហានប្រកែកបាន ។

ដានី : ទៅធ្វើទ័ពនៅណា ធ្វើអីទៅកាលនោះ?

មុត : កាលនោះធ្វើនិរសា ។

ដានី : និរសានៅកន្លែងណា?

មុត : និរសាទៅឃុំនោះ សម្រាប់រត់សំបុត្រទៅភាមឃុំ ។

ដានី : ឃុំអីគេ ឃុំស្តុកហ្នឹង?

មុត : បា!

ដានី : ហើយម៉េចទៀត?

មុត : ហើយបានគេរើសចូលកងទ័ព១០១ នោះហើយ ក្នុងឯងដែលពួកអត់?

ដានី : កងទ័ព១០១ ?

មុត : នោះហើយ ។

ដានី : ឈ្មោះយាយអីគេ?

មុត : ភ្លេចឈ្មោះហើយខ្ញុំ យូរពេកភ្លេចអស់ ឈ្មោះយាយសេងៗ ឆាប់បាត់ហើយកាត់ នៅ ក្នុងតំបន់៣៣ ខេត្តកំពង់ស្ពឺ នៅវ៉ៃជំនាន់ លន់ ណុល ។

ដានី : បាទ!ហើយម៉េចទៀតទៅ?

មុត : ដល់វ៉ៃបានដឹងជំនះហើយ ខ្ញុំគេឲ្យទៅនៅធ្វើស្រែអំបិល ។

ដានី : ដឹងជំនះឆ្នាំ៧៥ ?

មុត : ៧៥នោះហើយ គេឲ្យទៅនៅធ្វើស្រែអំបិល ខ្ញុំចេញទៅធ្វើអំបិលនោះហើយ គេយកកង រយមួយនោះហើយ គេឲ្យចេញទៅធ្វើអំបិលទាំងអស់គ្នា មិនឲ្យទៅណាទេមួយកងហ្នឹង ទៅធ្វើទ័ពហ្នឹង គេឲ្យរែកតែបាយស្កុកហ្នឹង រែកបាយស្កុកឲ្យគេ ។

ដានី : កាលហ្នឹងទៅនៅស្រែអំបិលហ្នឹង ទៅធ្វើអីទៅ?

មុត : ទៅធ្វើអំបិល ។

ដានី : ទៅធ្វើអំបិលហ្នឹងមិនមានគួរនាទីអីដែរឬអត់?

មុត : ខ្ញុំអត់មានធ្វើគួរនាទីអីទេ ។

ដានី : ដូចជាមិនគេឲ្យធ្វើប្រធានកង ប្រធានអីទៅ?

មុត : អត់ទេ!ខ្ញុំធ្វើតែកូនក្រុមគេ ។

ដានី : មិននៅធ្វើស្រែអំបិលហ្នឹងរហូតដល់ពេលណាទៅ?

មុត : ទល់តែយូនចូល ៦ឆ្នាំ ។

ដានី : ៦ឆ្នាំ?

មុត : បា!ខ្ញុំធ្វើ៦ឆ្នាំ ។

ដានី : ធ្វើនៅកន្លែងណាទៅស្រែអំបិល?

មុត : នៅក្រើយកោះខេត្តកំពត ខ្ញុំធ្វើនៅក្រើយកោះ ខ្ញុំធ្វើស្រែអំបិលរដ្ឋៗ ក្នុងឯងទៅកំពត ឃើញហើយក្រើយកោះ សុទ្ធតែស្នាដៃពួកខ្ញុំ ទៅដឹកស្រែអំបិល ។

ដានី : បាទ!ខ្ញុំធ្លាប់ឃើញរូបថតកាលពីដំនាន់នោះ គេថតរូបឃើញមាននារីៗ ធ្វើស្រែអំបិល ។
 មុត : សុទ្ធតែស្លៀកខ្មៅ ពាក់ខ្មៅ ។
 ដានី : បង់ក្រមាវ?
 មុត : នោះហើយ ។
 ដានី : បាទ!កាលបង្កើនមីននៅធ្វើស្រែអំបិល ដូចជាធ្វើបង្កើនមីនមានធ្លាប់បានគេឲ្យទៅលេងណា ឬក៏
 ទស្សនៈកិច្ចណា?
 មុត : គេឲ្យទៅទស្សនៈកិច្ចនៅពេញ នៅកន្លែងរោងចក្រកងឡាន កាលនោះគេឲ្យស្ត្រីប៉ុន្នែ ខ្ញុំមិន
 ចេះស៊ីផង ។
 ដានី : អ្វី!គេឲ្យហូបនំប៉័ង?
 មុត : បា!
 ដានី : មីនអត់ចេះហូប?
 មុត : បង្កើនហើយ ។
 ដានី : អញ្ជើញធ្វើម៉េចទៅ បើអត់ចេះហូប?
 មុត : អត់!អត់បាយនាំគ្នាមកវិញ ។
 ដានី : គេឲ្យស្លៀកពាក់ម៉េចពេលទៅ?
 មុត : ស្លៀកពាក់ខ្មៅ ។
 ដានី : ទៅទាំងអស់គ្នា?
 មុត : ទាំងអស់គ្នា នារី៥០០០នាក់ ។
 ដានី : ៥០០០នាក់?
 មុត : បា!
 ដានី : ជិះអីទៅ?
 មុត : ជិះរទេះភ្លើង ។
 ដានី : ជិះរទេះភ្លើងពីកំពតម៉ៅពេញ?
 មុត : បា!
 ដានី : ម៉ៅទស្សនៈកិច្ចនៅរោងចក្រកងឡាន?
 មុត : នោះហើយ ។
 ដានី : មានរោងចក្រណាទៀត?

មុត : រោងចក្រកងឡាន រោងចក្រតម្បាញ ។

ដានី : ហើយទៅមានទៅកន្លែងណាទៀតទេ?

មុត : អត់!

ដានី : មានទៅស្អាតទេ?

មុត : អត់! អត់បានទៅផង ។

ដានី : ទស្សនៈកិច្ចបានប៉ុន្មានដងកាលហ្នឹង?

មុត : បានមួយដង ។

ដានី : ចុះកាលហ្នឹងមិនធ្លាប់មកលេងផ្ទះទេ?

មុត : ខ្ញុំអត់ គេមិនឲ្យម៉ែ គេអត់ឲ្យម៉ែសោះ ។

ដានី : ចុះមិនអត់នឹកផ្ទះទេ?

មុត : នឹក!នឹងមែចង់ដាច់តែគេអត់ឲ្យម៉ែ បើគេមិនឲ្យម៉ែហើយ យើងទៅហានធ្វើអីទេ គេមិនឲ្យម៉ែទេ ។

ដានី : ឆ្នាំណាដែលមកទស្សនៈកិច្ចនៅភ្នំពេញ?

មុត : មិនដឹងឆ្នាំប៉ុន្មានទេ ក្នុងអំឡុងពេលនោះ កាលនោះយួនដឹកចូលស្រុកហើយ ដែលខ្ញុំទៅហ្នឹង សកម្មភាពដែលនេះហើយ បានឲ្យគ្នាទៅ ។

ដានី : ចុះមិនអត់មានផ្លាស់ទៅណាទេ គេឲ្យនៅស្រែអំបិលរហូត?

មុត : អត់មានផ្លាស់ទៅណាទេ នៅរហូត ។

ដានី : ប្រធានឈ្មោះអី នៅស្រែអំបិលហ្នឹង?

មុត : ឈ្មោះបង មាន ឈ្មោះ ជឿនផង ។

ដានី : ជឿន ស្រីឬប្រុស?

មុត : ជឿន ប្រធាន ដែល មាន នោះអនុប្រធាន បងជឿន នោះស្លាប់ហើយ បងមាននោះ កាលយួន ម៉ែកាត់រត់ទៅយួន ហើយជឿនហ្នឹងកាត់រត់ម៉ែនេះ ប៉ុនស្លាប់ហើយ ។

ដានី : ម៉ែចបានស្លាប់?

មុត : កាត់ស្លាប់អត់បាយកាលហ្នឹង ។

ដានី : ស្រីឬប្រុស?

មុត : សុទ្ធតែស្រី នារី៥០០០ នាក់សុទ្ធតែស្រីទាំងអស់ ។

ដានី : ចុះមិនពេលដែលយួនចូលម៉ែហ្នឹង ម៉ែចអត់រត់ទៅផ្ទះ ម៉ែចរត់ម៉ែនេះវិញ?

មុត : ខ្ញុំបើគេអត់ឲ្យបែកកង ខ្ញុំរត់កាត់ស្រុកខ្ញុំ រត់អាតាមដូរស្រែព្រឹងហ្នឹងស្រុកខ្ញុំនោះឯង កង ពិសី ប៉ុន្តែគេមិនឲ្យបែកកង ។

ដានី : គេមិនឲ្យបែកកង?

មុត : បា! គេមិនឲ្យបែកសោះ គេឲ្យធ្វើម៉េចដើរតាមកង គេថាបើរត់បែកកងច្បាស់ជាយួនចាប់ វះពោះញាត់ស្មៅហើយ ថាចេះហើយបានចេះតែរត់តាមគេ តាមគេរហូតទៅ រត់តាមភ្នំ គីរីវម្យ ជិតចូលកំពង់សោមឃើញយួនបកមកវិញ អត់បាយ៧ខែពួកខ្ញុំរត់ហ្នឹង ហូបតែ ស្លឹកឈើល្មមបានដល់អង្គភាពគេ អត់បាយហូបតែស្លឹកឈើ ហូបតែក្អួច ត្រង់ អត់ដែល មានបាយ ស្គាល់ជាតិអង្ករនឹងគេទេ ។

ដានី : បាទ! ចុះម៉ឺនកាលម៉ឺននៅស្រែអំបិល ម៉ឺនធ្លាប់ឃើញ ដូចថា ពីណាគេទៅទស្សនៈកិច្ចទៅសួរ នាំ ទស្សនៈសុខុមកដែរឬអត់?

មុត : ខ្ញុំមិនស្គាល់គេទេ ។

ដានី : មានអ្នកទៅច្រើនដែរ?

មុត : មាន តែខ្ញុំមិនស្គាល់គេទេ ។

ដានី : ម៉ឺនអត់ដែលស្គាល់គេទេ?

មុត : បា!

ដានី : ចុះអីៗ?

មុត : អត់ដែលស្គាល់សោះ ។

ដានី : អត់ដែលស្គាល់អីៗ?

មុត : បា!

ដានី : អីពីពេញទៅ?

មុត : អត់ បើគេស្គាល់ៗតែអ្នកធំៗ បើយើងកូនចៅគេម៉េចឲ្យឃើញ គេស្គាល់តែអ្នកធំៗដូច មេៗគេណា ដូចកងវះកងពលអីគេស្គាល់ ។

ដានី : ចុះម៉ឺនពេលរត់ម៉ៅ ម៉ឺនរត់កាត់ស្រុកដែរ ម៉ឺនអត់ហានចូលផ្ទះ?

មុត : អត់ហាន ព្រោះគេមិនឲ្យបែកកងដង ។

ដានី : ចុះម៉េចទៅដល់ណាដល់ណា យ៉ាងម៉េចទៅ?

មុត : អើយ! វែងឆ្ងាយណាស់ រឿងរត់ ។

ដានី : បាទ!

មុត : រត់ដាច់សែនវែងដាច់បាយដាច់ទឹក អត់មានបាយហូបទេពេលរត់នោះ ៧ខែបានជួបអង្ក ភាពគេ ដេកតែក្នុងដុកៗ ពេលណាដើរៗទៅ អត់ៗទៅ ចុះខែច្រាំងមានអី នាំគ្នាកប់ដី ខ្យាច់ហ្នឹង ដេកកប់ដីខ្យាច់ ព្រលឹមឡើងមើលតែមានកម្លាំងបន្តិចនាំគ្នាដើរទៅទៀតហើយ ដើររកៗ អង្កភាពគេ ។

ដានី : ៧ខែ?

មុត : បា! ៧ខែអត់បាយ ។

ដានី : បានជួយនៅណា?

មុត : បានជួបនៅកងពលទ័ព គេទៅយក ប៉ុនទៅយកហ្នឹងមនុស្សរាប់ដិតអស់ហើយក្នុង៥០០០ ហ្នឹង រត់ខ្ចាត់ខ្ចាយយួនដេញបាញ់ រត់បែកគ្នាៗនឹងស្រុកកណ្តៀង ។

ដានី : បាទ! អញ្ជឹងពេលហ្នឹង កងពលទ័ពគេទៅយក?

មុត : បា!

ដានី : កងពលទ័ពហ្នឹងពីណាគេ?

មុត : តា សេង ឈ្មោះកាត់តាសេង ។

ដានី : ប្រធានកងពល?

មុត : បា!

ដានី : តាសេងកាត់ទៅយកហ្នឹង?

មុត : បា!

ដានី : កាលហ្នឹងមិននៅសល់គ្នាប៉ុន្មាននាក់?

មុត : នៅសល់ជាប់តែគ្នា១០០ នាក់ទេកាលនោះ ជាប់គ្នា១០០ នាក់បានតាសេងយក ។

ដានី : ទៅយកនៅកន្លែងណា?

មុត : ទៅយកនៅកន្លែងនេះហើយ ។

ដានី : នៅកណ្តៀងហ្នឹង?

មុត : បា! គេនាំទៅយក តាសុខៗនោះជនជាតិនោះអី កាត់នៅកងពលនោះដែរ ។

ដានី : បាទ! កាត់ទៅយកម៉ែ ម៉ែនៅណា?

មុត : កាត់ទៅយកម៉ែនៅកោះកុង ។

ដានី : យកទៅនៅខាងកោះកុង?

មុត : បា! នៅខាងអីអូរថ្មដាវរកេ ស្ទឹងមានទឹក ។

ដានី : ទៅកោះកុង កន្លែងស្ទឹងមានទឹក?

មុត : ហ្នឹងហើយ ។

ដានី : នៅជាមួយពិណហ្នឹង?

មុត : នៅជាមួយតាសេននោះហើយ ។

ដានី : កងពលទី៣ហ្នឹង?

មុត : បា!

ដានី : ទៅនៅហ្នឹងរយៈពេលប៉ុន្មានទៅ?

មុត : រយៈពេលយូរដែរហ្នឹង ប្រហែលជាឆ្នាំ៨២-៨៣នោះហើយ បានគេជ្រើសរើសយកទៅ
ដឹកជញ្ជូនៗ គ្រាប់ឲ្យគេ ជ្រើសរើសដឹកជញ្ជូនពីដីថែមកលើ មកដឹកជញ្ជូនគ្រាប់ពីថែមម៉ៅ
មកឲ្យកងពលទី២ កងពលទី៣ ២កងពលនោះហើយ ។

ដានី : កងពលទី២ នៅកន្លែងណា?

មុត : កងពលទី២ ក៏នៅក្នុងកោះកុងហ្នឹងដែរ ។

ដានី : កងពលទី៣ក៏នៅហ្នឹងដែរ?

មុត : បា!

ដានី : ហើយម៉េចទៀតទៅ?

មុត : មានម៉េចមានតែប៉ុណ្ណឹង ហើយបានដល់ឆ្នាំ៧០ - ៧១ បានគេឲ្យខ្ញុំម៉ៅនេះ ។

ដានី : អញ្ជឹងពីឆ្នាំ៨២-៨៣ គេឲ្យម៉ៅកន្លែងដឹកជញ្ជូន?

មុត : បា!

ដានី : ដឹកជញ្ជូនពិណ?

មុត : ពីដីថែ ។

ដានី : ដីថែនៅកន្លែងណា?

មុត : ដីថែខេត្តក្រចេះ ។

ដានី : ខេត្តក្រចេះ យកមកឲ្យកងពលទី២ ទី៣ នៅខេត្តកោះកុងរហូតដល់៧១-៧២?

មុត : បា! បានគេចាត់តាំងឲ្យខ្ញុំម៉ៅនេះហើយ ។

ដានី : ពិណគេអ្នកចាត់តាំង?

មុត : នៅកងពលនោះហើយ ។

ដានី : ឈ្មោះអីគេអ្នកចាត់តាំង?

មុត : បា!

ដានី : បាត់តាមនយកមកនៅណា?

មុត : មកនៅនេះហើយ ម៉ែនៅគេថាឲ្យម៉ែនៅជាមួយប្រជាជន។

ដានី : ម៉ែនៅណា គេហៅអីហ្នឹង?

មុត : នៅភូមិជន្លៀសដៃហ្នឹង។

ដានី : គេប្រាប់ថាម៉ែច?

មុត : គេថាឲ្យមកនៅជាមួយប្រជាជន ឲ្យជួយធ្វើការប្រជាជន ដល់ប្រវត្តិម៉ែចទៀតក៏ខ្ញុំមិនដឹង តែប៉ុណ្ណឹងឯងខ្ញុំដឹង។

ដានី : ឲ្យនៅជាមួយប្រជាជន?

មុត : ហ្នឹងហើយ ឲ្យធ្វើការជាមួយប្រជាជន អប់រំប្រជាជន គេឲ្យធ្វើការងារជួយស្តង់ដក នៅ ខាងស្តង់ដកពេលឃើញប្រជាជនអត់ឃ្នានអី គេឲ្យរាយការណ៍យកទៅឲ្យគេ ឲ្យគេជំនួយ ម៉ែ មិនទាន់បានជំនួយណា ក៏បាត់កម្មវិធីទៀត គេបែកគ្នាអត់រលីង មាំក្រុមខ្ញុំហ្នឹង នៅ តែខ្ញុំមួយគេទៅបែបនេះអស់។

ដានី : ហើយម៉ែចទៀតទៅ កាលហ្នឹងម៉ែម៉ែដួងប្រពិណទៀត ពេលមកដល់ជន្លៀសដៃ?

មុត : ខ្ញុំគ្មានជួបពិណ មានតែមួយក្រុមខ្ញុំហ្នឹងហើយម៉ែ។

ដានី : ក្រុមពិណខ្លះ ម៉ែ?

មុត : ក្រុមមានគ្នា១២នាក់ ប៉ុន្តែគេទៅវិញអស់ហើយ។

ដានី : បាទ! ឈ្មោះអីខ្លះ?

មុត : ឈ្មោះ បនី ឈ្មោះ រឹម ឈ្មោះ លៀង រី ឈ្មោះ ខន ឈ្មោះ ក្អិត ឈ្មោះ សយ ឈ្មោះ អី ខ្លះទៀតទេ យូរហើយ យូរពេក។

ដានី : ស្រីៗទាំងអស់?

មុត : បា! ស្រីៗទាំងអស់គ្នា១២នាក់ តែពួកបនីម្យ៉ាងអីអត់មាននៅក្រុមខ្ញុំទេ អត់ដឹងប្រវត្តិកាត់ ដល់ ក្រុមខ្ញុំផ្សេង។

ដានី : ចុះ ម្យ៉ាង ហ្នឹងកាត់នៅណា?

មុត : បនី ម្យ៉ាង កាត់នៅកំពង់ចាម តែក្រុមកាត់ផ្សេង។

ដានី : បាទ! ក្រុមកាត់មកនៅណា?

មុត : ក្រុមកាត់ចុះមកនៅមុនខ្ញុំ ចុះម៉ែនេះមុនខ្ញុំ។

ដានី : ម៉ោងនៅហ្នឹងដែរ?

មុត : បា! ម៉ោងនៅហ្នឹងមុនខ្ញុំ បាដល់ពួកកាត់ឡើងទៅបែលិនវិញ ពួកខ្ញុំម៉ោងនេះវិញ ។

ដានី : បាទ! ចុះកាលហ្នឹងម៉ីនម៉ោងនៅហ្នឹងគេធ្វើអីខ្លះទៅ?

មុត : មានធ្វើអីទេ ធ្វើតែស្រែហ្នឹងហើយ ។

ដានី : ម៉ីនមានដីស្រែធ្វើដែរ?

មុត : ខ្ញុំដីស្រែនោះទៅបាបដីនៅលូកអាងនោះ គេឲ្យទៅធ្វើនៅនោះហើយ ។

ដានី : បាទ! ទៅធ្វើហើយ បាទដល់បាទអីយកទៅធ្វើអី?

មុត : មិនទាន់នឹងបាទដល់ដង បារ៉ាវ៉ៃពួកខ្ញុំ បាតុកម្មពួកខ្ញុំ បោទប្រកាន់ពួកខ្ញុំថា សុទ្ធតែនារី សមាគមន៍មានការភ្លើងគ្រប់ដៃអីណា ។

ដានី : នារីសមាគមន៍ហ្នឹងម៉េច?

មុត : ថាពួកខ្ញុំហ្នឹងនារីសមាគមន៍ ។

ដានី : តែពួកម៉ីននារីសមាគមន៍មែន?

មុត : ចុះខ្ញុំដូចថាសមាគមន៍ចុះ បើយើងនៅជាមួយគ្នាហើយ មាំក្រុមមានគ្នា១២នាក់ យើងធ្វើ ការរួមគ្នានោះណា ដូចថាទែចិញ្ចឹមជ្រូកចិញ្ចឹមអីយើងចិញ្ចឹមរួមគ្នាទាំងអស់ អត់បែកគ្នាទេ ក្នុង១២នាក់ហ្នឹង ។

ដានី : បាទ! បាទលុយម៉ោងពិណាមកធ្វើស្រែហ្នឹង?

មុត : លុយ! លុយចងការគេម៉ោង ។

ដានី : ចងការពិណា?

មុត : ចងការរដ្ឋ ។

ដានី : រដ្ឋណា?

មុត : រដ្ឋដែលកងពលនោះហើយ គេឲ្យម៉ោងម៉ីនម៉ោង ។

ដានី : ពិណាកេអ្នកឲ្យ?

មុត : កងពល ។

ដានី : កងពលប៉ុន្មាន?

មុត : កងពលទី៣ ថាឲ្យម៉ោងនេះ ឲ្យម៉ោងនៅមុខសញ្ញាមុខពួកខ្មោចបងថែមណា បងថែម ភាស៊ូ ភាឡុញ ថាឲ្យម៉ោងរួមធ្វើការជាមួយគ្នា ។

ដានី : ភាស៊ូ ភាឡុត កាត់ធ្វើអី?

មុត : កាត់ធ្វើកងពលហ្នឹង ។

ដានី : កងពលណា?

មុត : មិនដឹងកងពលប៉ុន្មានទេ ខ្ញុំមិនសូវស្គាល់ទេ បើគេចាត់តាំងឲ្យនៅបានខ្ញុំដឹង ។

ដានី : អ្នក! គេចាត់តាំងឲ្យមកនៅកងពលទី៣ ឲ្យមកនៅជាមួយកងពលរបស់ភាស៊ូ ភាសៃមហ្នឹង?

មុត : បា!

ដានី : ចុះឈ្មោះយាយម្យ៉ាង?

មុត : យាយម្យ៉ាង ខ្ញុំមិនដឹង ។

ដានី : ចុះយាយរុំ?

មុត : យាយរុំក៏មិនដឹងដែរ មិនដឹងថាមុខសញ្ញាខាងណា ទើបលេចធ្លោរឃើញនៅឆ្នាំនេះឯង ។

ដានី : ឃើញនៅឆ្នាំ?

មុត : បា!

ដានី : កាលហ្នឹងបានជួបកាត់ បាននិយាយជាមួយកាត់ដែលប្តូរអត់?

មុត : បានជួបកាត់តែមិនបានសួររឿងប្រវត្តិដើម ។

ដានី : បាទ! ជួបតែប្រវត្តិដែលកាត់មកនៅកាត់ធ្វើយ៉ាងម៉េចៗ មិនដឹងដែរឬអត់?

មុត : ខ្ញុំអត់ដឹង ព្រោះនៅបែកគ្នាឆ្ងាយ ចុះកាត់នៅកាត់នោះ ខ្ញុំនៅនេះខ្ញុំម៉េចដឹង ។

ដានី : បាទ! ហើយចុះភាពិន?

មុត : ភាពិន កាត់នៅនោះនុះ ។

ដានី : ស្គាល់កាត់ដែរ?

មុត : ខ្ញុំមិនស្គាល់ទេ ។

ដានី : មិនមានបានទៅជួបកាត់នៅឆ្នាំហើយ បាននិយាយអីជាមួយកាត់ដែលប្តូរអត់?

មុត : ទេ! ខ្ញុំមិនបាននិយាយអីជាមួយកាត់ទេ បើបងនីនោះប៉ុន្មានជួប ។

ដានី : បងនីណា?

មុត : បងនីដែលទៅប៉ែលិនណា កាត់ប្រធានខ្ញុំ ។

ដានី : អ្នក! បងនីហ្នឹងបានធ្លាប់ជួបជាមួយ?

មុត : បា! ព្រោះខ្ញុំកូនក្រុមគេ ម៉េចបានជួប ។

ដានី : ចុះឥឡូវបងនី ហ្នឹងកាត់ទៅ?

មុត : ទៅនៅប៉ែលិន ។

ដានី : កាត់នៅកន្លែងណាទៅប្រើលិខិត?

មុត : ខ្ញុំអត់ដឹង ពួកតែទៅនៅប្រើលិខិត មិនដឹងទៅខាងកំរៀងឬមិនដឹង នៅប្រើលិខិតឬមិនដឹង កាត់ថាទៅហើយ នៅខាងនោះឯង កាត់ប្រធានខ្ញុំ ។

ដានី : ក្នុង១២នាក់ហ្នឹង កាត់ប្រធាន?

មុត : បា!

ដានី : បងនីហ្នឹងកាត់មានប្តីហើយឬទេ?

មុត : មានប្តីហើយ ប៉ុន្តែកាត់ស្លាប់យូរណាស់ បានកូន១នាក់ ។

ដានី : ចុះមីនម៉ែកន្លែងសមាគមនេះអត់ដែលខ្ជិលយូរទេ?

មុត : អត់ដែលទេ អត់ដែលពាក់ព័ន្ធទេ តែលុយពួកខ្ញុំនេះសហការណ៍គ្នា ។

ដានី : មីនដឹងថាពិនកាត់មានលុយច្រើន?

មុត : ខ្ញុំអត់ដឹងទេ មិនដឹងវាមានលុយប៉ុន្មានអីប៉ុន្មានខ្ញុំអត់ដឹងដែរ មិនដឹងប្រវត្តិកេម៉ែបដឹង ។

ដានី : បាទ! ប៉ុន្តែធ្លាប់ជួបកាត់ដែរអី កាលកាត់នៅផ្ទះ?

មុត : ជួបៗហើយ ជួបដែលកាត់មកលេងអ្នកតាសៀវ លេងអ្នកជឿសដៃអីហ្នឹងកាត់សួរ ហើយ ។

ដានី : កាត់មកលេងអ្នកណាទេ កាត់ស្គាល់?

មុត : កាត់មកយកសារុនដើរលក់ ។

ដានី : កាត់លក់សារុន?

មុត : បា!

ដានី : យាយ រុំហ្នឹង?

មុត : ហ្នឹងហើយ កាត់លើកសារុនពីថ្មពួកមកដើរលក់ ។

ដានី : អ៊ូ! កាត់លើកសារុនមកដើរលក់?

មុត : បា!

ដានី : ធ្លាប់ទិញសារុនកាត់ទេ?

មុត : ទេ! ខ្ញុំអត់ដឹង មិនដែលបានទិញទេ ចង់ទិញអីខ្ញុំទៅថ្មពួកដោយខ្លួនខ្ញុំ ។

ដានី : ក្រៅពីហ្នឹងអត់ដែលជួប?

មុត : ទេ! មិនដែលបានជួបទេ ទល់តែពួកគេបញ្ជាក់លាបទៅ ខ្ញុំក៏មិនដែលបានទៅ ។

ដានី : អត់ដែលបានទៅមើលកាត់ទេ?

មុត : បា! មិនដែលបានទៅមើលដឹង ពួកតែគេបញ្ជាក់លាប មិនដែលបានដឹងនឹងគេ ។

ជានី : អញ្ជឹងតាពិន ហ្នឹងក៏អត់ដែលបានជួបដែរ?

មុត : បា! អត់ដែលបានជួបទេ អត់ដែលបានប្រជុំគ្នាទេ ដល់ម៉ៅពួកឈ្មោះ ពិន ហ្នឹងហើយ ដល់ មើលឯកសារនេះហើយ ដុំតាពិនទទួលខុសត្រូវកុកព្រៃស្ទឹង ខ្ញុំធ្លាប់ដែលដឹង ។

ជានី : អ្នកមិនធ្លាប់មើលឯកសារដែរ?

មុត : មើលឯកសារគេបែកតាមភូមិ ។

ជានី : អ្នកបែកពីអង្គល?

មុត : នោះខ្ញុំមើល ខ្ញុំទៅវត្ត ។

ជានី : ព្រឹកមិញហ្នឹង?

មុត : ខ្ញុំទៅលើកចង្កាន់លោក ។

ជានី : ពីអង្គល?

មុត : ២-៣ថ្ងៃហើយ អាអូននោះយកម៉ៅ ។

ជានី : ទឹមឃើញតាត?

មុត : នោះហើយ មិនដឹងប្រវត្តិ ដល់មើលឯកសារអ្វីអញ្ជឹងឯង ខ្ញុំមិនដឹង ។

ជានី : បាទ! ចុះមិនការឆ្នាំណា?

មុត : ការឆ្នាំ៧២ ។

ជានី : ការ៧២?

មុត : បា!

ជានី : អញ្ជឹងបានមិនអត់ទៅបែបនិរិញ?

មុត : ខ្ញុំអត់ទៅ ខ្ញុំដែលថាទៅស្រុកៗដល់នេះឪពុកក្មេកគេចាប់ជាប់ ។

ជានី : ចាប់ម៉េចទៅ?

មុត : ចាប់ខ្ញុំឲ្យបួនកាត់ ។

ជានី : អ្នក!

មុត : បា! ទៅឃើញម៉ែចាស់ហើយ ថាទៅធ្វើស្រែឲ្យម៉ែហូប១ដង ឯងបែកកាត់យូរ ។

ជានី : បាទ! ចុះមិនខុសហ្នឹងទៅលេងស្រុកដែរ?

មុត : ខ្ញុំខុសហ្នឹងទៅ ១ឆ្នាំទៅ១ដងៗ ។

ជានី : ខែណាបានទៅ ទៅពេលណា?

មុត : ទៅច្រូតរួច ច្រូតកុកដាក់រួចខ្ញុំទៅ ។

ដានី : ចុះមីនបានទៅដូះវិញនៅឆ្នាំណា ដូចជាបែកពីដូះរហូត តាំងពីធ្វើស្រែអំបិលហើយត្រឡប់
មកនៅហ្នឹង ឆ្នាំណាបានត្រឡប់ទៅលេងដូះវិញ?

មុត : ឆ្នាំ៧១ខ្ញុំទៅលេងដូះ១ដង កាលជំនាន់អ៊ុន ភាក់ណាំ អ៊ុន ភាក់ នៅស្លាប់លែងខ្ញុំទៅ ។

ដានី : ទៅម្នាក់ឯង?

មុត : ទៅម្នាក់ឯង ។

ដានី : មីនអត់ខ្លាចទេ ទៅម្នាក់ឯង?

មុត : មិនខ្លាចទេ ព្រោះខ្ញុំនឹកឃើញថាម៉េចខ្ញុំរត់ចូលអ៊ុន ភាក់ហើយ បើគេធ្វើបាប ។

ដានី : អ្នកមីនជិះអីទៅ?

មុត : ខ្ញុំជិះឡាន ។

ដានី : ជិះឡានពីណាទៅ?

មុត : ជិះឡានពីថ្មពួកទៅ ។

ដានី : អ្នកឡានពីថ្មពួកមានទៅដល់?

មុត : ជិះឡានពីថ្មពួកទៅដល់ស្វាយ ឡើងឡាននៅស្វាយ ឡានស្វាយហើយឡើងឡានទៅដេកនៅ
បាត់ដំបង ឡើងពីបាត់ដំបងទៅភ្នំពេញ ។

ដានី : អ្នកមីនចាំដូរដែរ?

មុត : ចាំដូរអី ខ្ញុំសួរគេខ្ញុំមិនស្គាល់ដង ។

ដានី : អ្នកសួរគេ?

មុត : បា!

ដានី : មីនភ័យទេ ធ្វើដំណើរតាមដូរ?

មុត : ភ័យ ។

ដានី : ភ័យដែរ?

មុត : បា! ខ្លាចវាមិនស្គាល់ដូរ ។

ដានី : ដល់ពេលទៅពីថ្មពួកម៉ោងស្វាយ ចេញពីស្វាយទៅភ្នំពេញ ចេញពីភ្នំពេញបានទៅ?

មុត : ទៅស្រុក ។

ដានី : ស្រុកកងពិសី?

មុត : បា!

ដានី : កាលទៅស្រុកដំបូងម៉េចដែរ ប្លែកទេ?

មុត : ប្លែក ។

ដានី : ប្លែកយ៉ាងម៉េចទៅ ?

មុត : ប្លែកត្រង់ថាជួរគេខ្វះខាតខ្លះ កាលជំនាន់ខ្ញុំនៅ ស្រុកខ្ញុំវាមិនមានជួរទេ មានតែជួរលំ ហើយ
ជួរលំសុទ្ធតែដឹងខ្លះ ឡានជាប់ផ្លូវរាល់ថ្ងៃ ដល់ឥឡូវគេចាក់ក្រួសចាក់អីទៅវាថាប្លែក
ឥឡូវនេះគឺថាវិភាគតែប្លែកលើសមុនទៀត ។

ដានី : បាទ! ប្លែកយ៉ាងម៉េច?

មុត : បា! ប្លែកថ្នល់គេ នៅតាមភូមិមួយៗគេមានថ្នល់ កាលពីដើមឡើយមានតែភ្នំស្រែទេ ដំរីកង
តាមភ្នំស្រែ ។

ដានី : ពីមុនដំរីតាមភ្នំស្រែ ឥឡូវដំរីតាមថ្នល់?

មុត : បា! វាប្លែកអញ្ចឹង ។

ដានី : ចុះពេលដែលមីនទៅដំបូង កាលឆ្នាំ៧១ ហ្នឹង ពេលហ្នឹងបានជួបបងប្អូន លើកទីមួយ ជួប
ឪពុកម្តាយ?

មុត : អត់ទេ! ជួបភិបក្ខា បងៗស្លាប់អស់ ។

ដានី : ស្លាប់យ៉ាងម៉េច?

មុត : ស្លាប់ជំនាន់ពាណិជ្ជកម្មនោះ មិនដឹងជាអត់បាយ ឬមិនដឹងជាគេធ្វើបាប ខ្ញុំមិនដឹងប្រវត្តិណា ។

ដានី : នៅសល់ប៉ុន្មាននាក់?

មុត : នៅសល់តែ៣នាក់ហ្នឹង ។

ដានី : ឥឡូវនៅសល់តែ៣នាក់ទេ?

មុត : បា! ឥឡូវស្លាប់មួយទៀតនៅសល់ពីរ ។

ដានី : បីនាក់ទាំងម៉ែន?

មុត : បា!

ដានី : នៅសល់បីនាក់ ហើយម្តាយមីនកាន់នៅជាមួយពីណា?

មុត : នៅជាមួយប្អូនស្រីខ្ញុំ ។

ដានី : នៅជាមួយប្អូនស្រី នៅផ្ទះកំណើតរបស់មីននោះ?

មុត : បា!

ដានី : ចុះមីនទៅជួបកាត់ដំបូង កាត់ម៉េចដែរ?

មុត : កាត់យំ កាត់ភ័យកាត់ កាត់នៃប្អូនៗខ្ញុំធ្វើទាហាន អាពេញនោះធ្វើទាហាន គេលួចបាញ់ស្លាប់
ទៅ ដល់ពួកខ្ញុំទៅ កាត់បាត់ខ្ញុំទៅយូរកាត់ថាខ្ញុំស្លាប់ ឡើងកាត់យំ ។

ដានី : កាត់យំ?

មុត : បា!

ដានី : កាត់អរពេកឬយ៉ាងម៉េច?

មុត : អរពេក អរពេកហើយយំ ។

ដានី : ចុះមីនម៉េចដែរ មានអារម្មណ៍យ៉ាងណា?

មុត : អារម្មណ៍យ៉ាងណាអារម្មណ៍យំដូចតែគ្នាហ្នឹងហើយ នឹកមែពេកទៅ ដល់ទៅឃើញម៉ែចាស់ ទៅ
ធ្លាប់តែឃើញម៉ែក្មេង ដល់ទៅឃើញម៉ែចាស់ទៅ យំដូចតែគ្នាហ្នឹង ។

ដានី : បាទ! ចុះមីនម្តាយមើលស្គាល់ឬអត់?

មុត : ស្គាល់! ម៉ែខ្ញុំ ខ្ញុំធ្វើរូបថត ។

ដានី : អ្វី! ធ្លាប់ធ្វើរូបថតឲ្យកាត់មើលដែរ?

មុត : បា!

ដានី : ចុះអើមីនទៅដូះបានប៉ុន្មានថ្ងៃ លើកដំបូង កាលទៅលើកទី១?

មុត : ខ្ញុំទៅដូះបាននៃមាំអាទិត្យ ។

ដានី : មាំអាទិត្យ?

មុត : បា!

ដានី : មាំអាទិត្យម៉េចបានមីនម៉ៅវិញ ហេតុអ្វីបានម៉ៅវិញ?

មុត : ចុះគេអត់ឲ្យនៅគេឲ្យម៉ៅវិញ ។

ដានី : ពីណាអត់ឲ្យនៅ?

មុត : នៃ! បងនីប្រធានក្រុមខ្ញុំនឹងហើយ ។

ដានី : កាត់ប្រាប់ថាឲ្យទៅតែមាំអាទិត្យទេ?

មុត : បា! ថាមាំអាទិត្យម៉ៅវិញម៉ៅ ។

ដានី : ចុះបើយើងអត់ម៉ៅ ម៉េច?

មុត : បើយើងអត់ម៉ៅក៏បាន ។

ដានី : ប៉ុន្តែមីនចង់ម៉ៅវិញ?

មុត : បា!

ជានី : ហេតុអ្វីបានចង់ម៉ៅវិញ?

មុត : ចង់ម៉ៅវិញ នឹងឃើញថាចាប់ស្រែនេះ ហើយនឹកឃើញអី សើមកាត់ថាឲ្យស្រែនេះដង
ទៅស្រុកខ្ញុំអត់មានស្រែទេ សួរម៉ែខ្ញុំកាត់ថា គេយកស្រែអស់ហើយកូន អត់មានស្រែទេ
អញ្ជឹងខ្ញុំហាក់ម៉ៅវិញម៉ៅ ។

ជានី : អ្វីហាក់ម៉ៅវិញម៉ៅ?

មុត : បា!

ជានី : បើមានស្រែអត់អីទេ?

មុត : បា!

ជានី : ដល់ពេលអញ្ជឹងទៅ ម៉ែអត់បង់ទៅលេងស្រុកវិញទេ?

មុត : ទេ!អត់ចេះនៅទេ ស្រុកឯងឥឡូវ ។

ជានី : ម៉ែចបានអត់ចេះនៅ?

មុត : វាដូចជាយ៉ាងណា ធ្លាប់នៅនេះសប្បាយ ។

ជានី : នៅនោះអត់សប្បាយទេអញ្ជឹង?

មុត : នៅវាសប្បាយដែរ ប៉ុន្តែវាដូចជាមិនមែនស្រុកយើង យើងធ្លាប់ដើរហើយ ។

ជានី : ដូចជាម៉ែនៅនេះយូរហើយ ដូចនេះស្រុកម៉ែ នៅនោះក្រាន់តែម្តាយបងប្អូននៅនោះ?

មុត : បា!

ជានី : នឹកនេះជាង?

មុត : នឹងនេះជាងនោះ ។

ជានី : ចុះមិត្តភក្តិម៉ែពីក្មេងៗ អីដែលជួបគេឬអត់?

មុត : ជួបទៅជួប ។

ជានី : នៅស្ថិតស្ថាលដូចមុនដែរ ឬអត់ទេ?

មុត : បា!នៅស្ថិតស្ថាលគ្នាតែអញ្ជឹងឯង ។

ជានី : គេនៅរាប់អានម៉ែ សួរនាំម៉ែដែរ?

មុត : បា!សួរនាំគ្នាទៅវិញទៅម៉ៅ ។

ជានី : ចុះម៉ែ ចុះម៉ៅដល់ម៉ែម៉ៅនៅនេះយូរអញ្ជឹង ម៉ែមានញាតិមិត្តនេះជិតស្និទ្ធដែរឬអត់មាន
ទេ?

មុត : មានជិតស្និទ្ធដែរហ្នឹង ដូចបងប្អូនទៅហើយ ។

ដានី : ម៉ីងចង់នៅនេះហើយ អត់ចង់ត្រឡប់ទៅស្រុកវិញទេ?

មុត : បា!

ដានី : ចុះម៉ីងមានដែលពួកមានទាក់ទងពីគេកាត់ទោសជាន់ខ្ពស់មេដឹកនាំខ្មែរក្រហម ដូចខ្ញុំចង់ដឹង
កាត់ទោសលើកមុនហ្នឹងម៉ីងមានដឹងដែរឬអត់?

មុត : លើកណាខ្ញុំមិនដែលបានស្តាប់រឿងយូដង ។

ដានី : អត់ដែលបានស្តាប់?

មុត : បា!

ដានី : ទីមដឹង២-៣ថ្ងៃមុន ទើបតែឃើញក្រដាសនោះ?

មុត : បា!

ដានី : ដល់ពេលឃើញអញ្ជើងម៉ីងយ៉ាងម៉េច?

មុត : ខ្ញុំអត់មានអីទេ ខ្ញុំអត់មានពាក់ព័ន្ធនឹងកាត់ ។

ដានី : ប៉ុន្តែកាលហ្នឹងពេលម៉ីងទៅឃើញហ្នឹង ឃើញរូបរបស់ភាពិនហ្នឹងនៅក្នុងកំរូហ្នឹងម៉ីងភ្ញាក់
ផ្អើលដែរអត់?

មុត : ភ្ញាក់ហើយ ព្រោះខ្ញុំវាមិនដឹងប្រវត្តិកាត់ ។

ដានី : មិនដឹងប្រវត្តិ តែម៉ីងគ្រាន់តែឃើញរូបកាត់ម៉ីងស្គាល់ម៉ីង?

មុត : ទេ!មើលអក្សរ ។

ដានី : មើលអក្សរកាលហ្នឹងកាត់ឈ្មោះ ភាពិន ឥឡូវកាត់ដាក់ឈ្មោះ ខ្ញុំចម្រើមម៉ីងស្គាល់?

មុត : មើលអក្សរទៅ គេដឹងហើយ ។

ដានី : តែមើលរូបថតកាត់ ម៉ីងចាំដែរ?

មុត : ចាំត្រង់ប្រជ្រុយកាត់ត្រង់នេះ ឃើញប្រជ្រុយ ។

ដានី : ចាំតែប្រជ្រុយកាត់ទេ?

មុត : បា!

ដានី : ម៉ីងយល់ម៉េចដែរ គេកាត់ទោសកាត់អញ្ជើង?

មុត : ខ្ញុំអត់មានយល់ម៉េចទេ ។

ដានី : ម៉ីងយល់ថាគេកាត់ទោសហ្នឹងត្រឹមត្រូវដែរ ឬអត់ត្រឹមត្រូវទេ?

មុត : គេកាត់ទោស បើយើងធ្វើខុសត្រឹមត្រូវរបស់គេហើយ ត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ នោះហើយ បើកាត់កាប់សម្លាប់គេ កាលពីពាណិជ្ជកម្មយ៉ាងណា ទទួលទោសយ៉ាងនោះហើយ សមនឹងទោស កាត់នោះឯង ។

ដានី : ចុះមីនកាលជំនាន់ពាណិជ្ជកម្ម មីននៅស្រែអំបិលមីនដឹងថាគេសម្លាប់គេអីដែរ?

មុត : អត់ដឹងរលីង ។

ដានី : អត់ដឹងទេ?

មុត : បា!

ដានី : ចុះក្រោយម៉ោ មានដឹងដែរឬអត់?

មុត : ទើបតែខ្ញុំរត់យួនបានដឹង ។

ដានី : ពេលរត់យួនបានដឹង?

មុត : បា!ខ្ញុំរត់យួន រត់កាត់ភ្នំក្បាលខ្មោចឃើញខ្មោចច្រើនបានខ្ញុំសួរគេ ។

ដានី : សួរគេ គេថាម៉េចទៅ?

មុត : គេថា គេយកមកវ៉ែចោល ។

ដានី : ពីណាអ្នកយកមកវ៉ែ គេប្រាប់?

មុត : មិនដឹងទេ!ខ្ញុំវ៉ែមិនដឹងនោះ បា!គេថាគេវ៉ែចោល ខ្ញុំមុនដំបូងខ្ញុំថាគេបាញ់គ្នាត្រង់នោះឯង ឃើញខ្មោចច្រើនណាស់ ឃើញខ្មោចឆាប់ នៅក្រពើ២យើង ក្រពើ២ នៅស្រុកសំឡូត បានខ្ញុំដឹងខ្លួន ភ្នាក់ខ្លួនព្រើត ខ្ញុំថាអ្វីអញ្ចឹងឯង បានជាគេមិនឲ្យឯងមកដុះ មិនដឹងថាម៉ែ អត់បាយអត់ទឹកយ៉ាងណា គេមិនឲ្យម៉ោ មិនហានម៉ោ ដល់ខ្ញុំទៅស្រុកនេះបានម៉ែប្រាប់ កាត់ថាអញវេទនាម៉េចៗកាត់និយាយប្រាប់អស់ បានភ្នាក់ខ្លួន ។

ដានី : បាទ!

មុត : ប៉ុន្តែប្រវត្តិគេ ដឹងបងខ្ញុំគេធ្វើបាបធ្វើអី បានម៉ែប្រាប់ ។

ដានី : បាទ!អញ្ចឹងមីនខ្ញុំអរគុណមីនច្រើនដែល ចំណាយពេលប្រាប់ពីរឿងរ៉ាវដ្ឋានរបស់មីន ដល់ខ្ញុំនេះ បាទ!ខ្ញុំអរគុណមីនច្រើនមីន ។

មុត : បា!

ចប់